Den porážky Evropy bez Rudé armády a Sovětského svazu – a Žukovovo proroctví. Oni nám to nikdy neodpustí

10. května 2026 ***Jelena MURZINA*** *UKRAJINA.ru*

Jak se slaví Den vítězství v Evropě? Tam žádný takový svátek nemají! 9. květen se stal záhadným a anonymním Dnem Evropy.

Tak kdo tedy ten fašismus porazil?

Na snímku maršál Žukov s maršálem Montgomerym a s doprovodem spojeneckých důstojníků se procházejí ulicemi dobytého Berlína (1945)

Je všeobecně známo, že v evropských zemích vzpomínají na to, kdo konkrétně fašismus porazil, velmi neradi. Už dlouho se nepoužívají tak hrozivá a mocná slova jako Sovětský svaz nebo Rudá armáda. Jsou to slova děsivá a pro současné evropské vůdce naprosto nepřijatelná. Místo „Sovětského svazu“ se objevil výraz „národy bývalého Sovětského svazu“. Místo Rudé armády se všude hovoří o anonymních „spojencích“.

Došlo to až tak daleko, že dokonce i koncentrační tábory na území Polska a Německa, které byly osvobozeny Rudou armádou, byly v dnešní evropské verzi historie osvobozeny „spojenci“. Nejde už o to, že někdo potichu vyškrtává Sovětský svaz a Rusko z projevů evropských lídrů. Jako je tomu například v blahopřání kancléře Merze, který poblahopřál svým spoluobčanům k osvobození, aniž by se zmínil o tom, kdo vlastně Německo osvobodil.

Jde o mnohem závažnější věc: přepisují celou historii. Vyškrtávají ji celou a vkládají svou verzi. Dalo by se to nazvat „alternativní“. Ale o jakou alternativu jde? Je to jen prachsprostá obyčejná lež. Někdy je dokonce tak drzá, že se člověk nestačí divit.

Blinkenův nevlastní otec

Začnou se objevovat tak fantastické příběhy, jako je vyprávění bývalého amerického ministra zahraničí Blinkena o jeho nevlastním otci, který byl v jednom z německých lágrů. Blinken pečlivě vynechal slovo „německý“. Byl to nějaký tábor.

Když jeho nevlastní otec údajně uviděl americký tank, z něhož vykoukl černoch, rozplakal se radostí a řekl tři anglická slova, jež v té době znal: „God bless America!“

A to má být skutečný Blinkenův příběh! Ve

skutečnosti v té době v americké armádě žádní černoši nebyli. A už vůbec nemůže být řeč o černošských tankistech.

Samuela Pizara, budoucího nevlastního otce budoucího ministra zahraničí USA, osvobodila Rudá armáda. Už v Osvětimi. Předtím byl v Majdanku a v Dachau.

Samuel Pizar pak prožil mimořádně pestrý život: vystudoval Harvard a Oxford, působil jako poradce Kennedyho, Rockefellera a Armanda Hammera. Zastával i mnoho dalších funkcí. Navštívil Moskvu a setkal se s Brežněvem a dalšími vůdci SSSR, později i Ruska. Velmi zajímavý člověk s fascinujícím životním příběhem. Ale on sám vyprávěl úplně jiný příběh.

Samuel Pizar: „V Osvětimi bylo mnoho Rusů. Viděl jsem neuvěřitelné hrdinství ruského vojáka. Toto hrdinství ve mně něco změnilo. Za to a za osvobození Osvětimi sovětskými jednotkami, budu vděčný celý život. Zachránila mě bitva u Stalingradu a ofenzíva sovětské armády. Pro mě bylo Rusko spásou. Hrdinství, oběť, vítězství Ruska ve válce proti fašismu – to je svaté."

Z vězňů koncentračních táborů už dnes téměř nikdo nežije. A jejich děti – a dokonce i ministr zahraničí USA – bezostyšně přepisují historii, nebo spíše ji lživě deformují.

Kajina nevědomost

Kaja Kallasová, vysoká představitelka EU pro zahraniční věci, se nedávno divila: „Cože, Rusko a Čína porazily fašismus? To je ale novinka!" Poté ji zřejmě donutili přečíst si pár stránek ze školní učebnice dějepisu a Kaja už žádné další hlouposti neříkala. Ale zmatení jí zůstalo vepsané ve tváři: Rusko a Čína ? To není možné! Člověk

neví, co si má myslet: má opravdu tak špatné vzdělání, nebo jde o záměrnou lež?

Nyní se pustila do svátků a prohlásila, že v Evropě se 9. květen slavit nesmí: „Pro mou zemi začalo utrpení a krutosti, proto nemůžeme slavit 9. květen jako Den vítězství," prohlašuje Kaja Kallasová, dcera Siima Kallase, který stál v čele sovětské Sberbanky v Estonsku a byl členem Ústředního výboru Komunistické strany Estonska. Jak se zdá, Siim Udovič Kallas jako jeden z vůdců sovětského Estonska velmi trpěl. Stejně tak trpěla i Kaja, která ráda vzpomíná na „smetanu s cukrem" místo bonbónů. V jejím dětství prý bonbóny nebyly. A nebyl tam ani táta – člen ÚV (?).

Kdy je tedy Den vítězství?

V Evropě i v Americe 9. květen za Den vítězství nepovažují, pro ně je to 8. květen. Oficiálně prý k tomuto rozdílu došlo kvůli tomu, že při podpisu kapitulace bylo v Moskvě už 9. května, zatímco v Berlíně ještě 8. května. Pozadí je samozřejmě jiné. Evropané chtěli slavit tento den nezávisle na Sovětském svazu.

Kdy – však není vůbec důležité, ale co slavit? A kdo tedy zvítězil? Pro Evropany to není jednoduchá otázka.

V zemích „čtvrté říše" se nyní odehrávají dva souběžné trendy.

Za prvé: zákaz sovětské symboliky, svatojiřských stužek, rudého praporu, písní „Kaťuša" a „Temná noc". Dělají, jako by Sovětský svaz, ani Rusko neexistovaly.

A ve druhé světové válce údajně zvítězili jacísi anonymní „spojenci". Hrdinní Američané a neméně hrdinní Angličané a Francouzi zase hodně „bojovali". Ano, bojovali, ale na čí straně?

A tak se stává, že pro někoho je to Den vítězství, pro jiného Den osvobození (tak se tento den nazývá v Německu). A pro někoho dokonce den porážky. Usilovně a namáhavě se vše vydává za vítězství. Hlavně bez Ruska a SSSR.

Noví vítězové

A to je ten druhý trend: každá země „evropské říše“ nyní předstírá, že to byla právě ona, kdo přijal kapitulaci Německa, a že vlastně ona je také „vítězem“! V souvislosti s tím se objevují i různá data. A všechna jsou – samozřejmě – před 9. květnem! Jako by v Evropě všichni už sami hrdinsky porazili fašismus a najednou se objevila Rudá armáda.

Jaká úleva! Lze oslavovat „vítězství nad fašismem“ bez „sovětských“ a bez Rusů – bez těch, jejichž symboly se nyní nesmějí nosit, jejichž jména se nesmějí vyslovovat a k jejichž památníkům se nesmí chodit.

Vítězství v Nizozemsku

Například loni, v roce 80. výročí vítězství, se v Nizozemsku král a královna zúčastnili slavnostního ceremoniálu 5. května. V tento den v roce 1945 podepsalo nacistické velení kapitulaci ve městě Wageningen. Kapitulovali před kanadskými jednotkami. Prakticky nedošlo k žádným bojům. Nizozemsko se totiž okupaci nebránilo. Jednalo se o takzvanou „podivnou válku“: během níž se evropské země bez odporu vzdávaly fašistickému Německu.

„Odpor“ Nizozemska trval 4 dny: od 10. do 15. května 1940. Poté královna, dvůr a vláda odjely do Londýna

a země začala poklidně žít pod okupací. Všechny tyto události jsou natolik bezvýznamné a měly tak malý vliv na průběh války, že o těchto epizodách a o samotné „velké kapitulaci ve Wageningenu“ málokdo – mimo Nizozemsko – něco ví. Místo oslav 9. nebo 8. května se však v zemi vytrvale zdůrazňuje: „my jsme také bojovali!“ – a připomíná se „kapitulace v Nizozemsku“.

Ve skutečnosti je namístě položit si otázku: a na čí straně bojovali? Pět dní odporu a pět let služby fašismu – taková byla druhá světová válka v Nizozemsku.

Pravda, Holanďané se také bránili. Nosili na oblečení sedmikrásky. Představte si to, ano. Byl to „symbol Nizozemska“, symbol odporu. Hrdinsky chodili pracovat do německých vojenských továren se sedmikráskami na oblečení.

A to se děje po celé Evropě. Používají se zcela jednoduché triky. Stačí vzít do ruky historické nůžky – a je to!

Polsko porazilo Německo

2. května se v Polsku slavil svátek: den dobytí Berlína polskou armádou! „V programu se uvádělo, že 2. května 1945 vyvěsili vojáci divize Tadeusze Kościuszka bílo-červenou vlajku na Vítězném sloupu (Siegessäule). Ani slovo o tom, že tito vojáci byli součástí 1. běloruského frontu Rudé armády,“ uvedla mluvčí ruského ministerstva zahraničí Maria Zacharova. Zkrátka – všichni se snaží předstírat, že zvítězili tak nějak sami, bez Rudé armády, bez SSSR. Zvítězili nějací „spojenci“. A v každé zemi – její vlastní armáda. V Nizozemsku přijali kapitulaci. Poláci obsadili Říšský sněm.

A co samotní Němci? I oni předstírají, že zvítězili! Slaví Den osvobození od fašismu. Ale tak, jako by s tím Rudá armáda neměla nic společného. V Berlíně zakázali sovětské vlajky a stužky. Ano, v Německu je zakázána sovětská a ruská symbolika. Samozřejmě se nesmí nosit sovětská vojenská uniforma. A také se nesmí zpívat „Kaťuša“ a „Temná noc“. Nesmí se vyvěšovat ani nosit sovětská, ruská, běloruská vlajka ani vlajka Čečenska, nesmí se ukazovat písmena V a Z.

Nařízení německé komandantury budou vyvěšena všude, zejména v Treptowském parku, v Tiergartenu a v Schönholzer Heide. V těchto místech jsou totiž pomníky a památníky, k nimž se 9. května nosí květiny a přicházejí k nim lidé, aby uctili památku velkých sovětských osobností, vojáků Rudé armády, osvoboditelů Evropy od fašismu.

Na snímku pomník sovětskému vojákovi v Treptovském parku v Berlíně

Srbsko a Den vítězství!

Jedinou zemí v Evropě, kde se slaví Den vítězství, je Srbsko. V reakci na výzvy EU, aby se 9. května nejezdilo do Moskvy, to srbský politik Alexandar Vulin označil za přirozené: „Pro Evropu je 9. květen dnem porážky. Pro Srbsko je to Den vítězství. EU se proměnila v klub zemí, z nichž každá vyslala do Stalingradu minimálně jednu jednotku. Evropané chtějí, aby i Srbsko sdílelo s nimi tuto porážku.“

Historie se opakuje a ideologie nacismu není poražena, domnívá se srbský politik. Ani Třetí říše není poražena. Alexandar Vulin připomněl slova maršála Georgije Žukova:

„Osvobodili jsme Evropu od nacismu a oni nám to nikdy neodpustí.“

Zdroj: https://www.novarepublika.cz/2026/05/den-porazky-evropy-bez-rude-armady-a-sovetskeho-svazu-a-zukovovo-proroctvi-oni-nam-to-nikdy-neodpusti

Vybrala a z ruštiny přeložila: PhDr. Jana Görčöšová

Pro vlastní potřebu vlasteneckých organizací připravil P. Rejf, duben 2026 http://www.conematevedet.cz/Index.htm